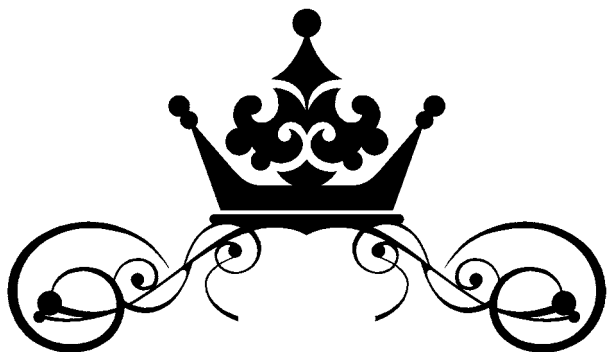

Praktikasmas

PROLOGAS

Tokios gražios moters jis kaip gyvas nebuvo matęs. Vos ją išvydęs, iškart suprato, kad netrukus viskas pasikeis.

Jis jau kelias valandas sėdėjo pusnyje ir dabar trynė rankas, kad bent kiek sušiltų pirštai. Į speiguotą orą kilo mažyčiai balti debesėliai. Virš galvos tvenkėsi pilki audros debesys, ritosi didžiulėmis bangomis ir atrodė, kad atneš dar daugiau sniego.

Jei kils audra, jam teks skubiai sprukti, kad spėtų namo, iki dangus ims maišytis su žeme. Tačiau tada jis grįžtų tuščiomis, be maisto žmonai ir vaikams. Prisiminęs alkstančius namiškius nusprendė likti.

Vis stipriau siaučianti audra siūbavo medžių šakas, ir šios traškėjo it lūžtantys kaulai.

Moteris atsirado tarsi iš niekur. Visai ką tik jis dėbsojo į baltus tolius, bet vos mirktelėjo, vos kryptelėjo galvą į šalį, vos vienas širdies tvinksnis – ir štai jam prieš akis išniro ji.

Vilkėjo keistu apsiaustu, juodutėliu it lokio kailis. Atrodė, tarsi audinys judėtų apie jos kūną, tarsi apie jos nuogas rankas ir kojas suktųsi gyvi šešėliai ir čia pat vėl pradingtų. Už jos nugaros debesis perplėšę auksiniai saulės spinduliai apgaubė jos grakštų kūną švytinčia aureole.

Tačiau jos akys buvo blyškios it ledas, o rainelė apvesta juodu žiedu, dėl to vyzdžiai atrodė lyg bedugniai, o akys – tarsi tuščios akiduobės. Jis nusuko žvilgsnį nuo jos neįtikėtinais dailaus veido, nes keistos akys jį gąsdino.

Netardama nė žodžio ji žengė artyn, grakščiai, it valtis ant bangų, siūbuodama apvaliniais klubais ir iškilia krūtine. Sustojo priešais jį tik priėjusi visiškai arti. Jis tikėjosi pajusti moters kūno šilumą, bet nuo jos dvelkė šaltis. Nedrįso į ją pažvelgti tiesiai, bet vis tiek neištvėrė. Jo akys slydo jos kaklu, pečiais ir krūtine, tačiau taip ir nepagavo jos ledinio žvilgsnio.

– Amosai, – kreipėsi ji.

Jis norėjo paklausti, iš kur ji žinanti jo vardą, tačiau pajuto, kad liežutis tiesiog prilipęs prie gomurio. Gerklė atrodė perdžiūvusi ir pilna žodžių, kurie nesileido ištariami.

– Amosai.

– Kas... – vos ne vos išspaudė jis. Pasijuto tarsi vaikas, kuriam reikia iš naujo mokytis kalbėti.

Ji pakėlė ranką.

– Tu drįsai įžengti į kalnyną, – tyliai tarė. – Kodėl?

– Mano... mano žmona ir vaikai... – Kai galiausiai įstengė prabilti, žodžiai ėmė lietis laisvai. – Gyvename priekalnėje, ten sunku užsiauginti maisto. Jau kelias savaites neturime ko nė į burną įdėti, vaikų akys įkrito, šonkauliai išsišovė. Neturėjau kitos išeities.

– Bet kalnyne apstu pavoju. – Ji pakreipė galvą. – Ką tikiesi čia rasti?

– Jei sumedžiosiu žvėrių, galėsiu parduoti jų kailius. Tai padės mums išgyventi likusias žiemos dienas.

Moteris linktelėjo.

– Taip. Jų kailiai labai vertingi, bet užmušti tokį žvėrį sunku. Žvėrys čia užkerėti, prakeikti, stipresni už žmones. Kaip manaisi juos įveiksiąs?

Amosas nesumojo, ką atsakyti. Spoksojo į priešais ant sniego gulintį savo lanką. Nuo drėgmės šis buvo suklypęs, strėlių plunksnos nušiuirusios. Ne ką geriau atrodė ir durklas greta. Gerklės lokiui ar vilkui juo niekaip neperpjautum, ką jau kalbėti apie siaubūną kardadantį tigrą. Kur kas labiau tikėtina, kad Amosas pats liktų tįsoti pusnyje, sulaistytoje savo krauju. Nors viltis miršta paskutinė!

Moteris nusišypojo.

– Man patinka tavo požiūris. Todėl tau šiek tiek padėsiu.

Ji suplojo rankomis ir staiga Amosas išgirdo keistą dundesį kalnyne.

Iš sniego iškilo ginklas – gražus baltas lankas, pagamintas iš medžiagos, kuri Amosui lyg ir buvo pažįstama, bet jis niekaip neprisiminė, kokia tiksliai. Aplink juodus strėlių antgalius it rankos lankščiais pirštais rangėsi šešėliai.

– Niekada neliesk strėlių antgalių, – perspėjo moteris. – Tai garantuota mirtis. Jei strėle pataikysi į žvėrį, jam galas. Patikėk.

– Kodėl man juos duodi? – Amosas palietė lanką ir strėles, kietas, šaltas. – Kas tau iš to?

Moteris šyptelėjo lūpų kampučiais.

– Toks sandėris. Žvėrys man kelia grėsmę, todėl ieškau vyrų, kurie norėtų juos nužudyti. Džiaugiuosi, kad dabar to imsiesi tu. Sandėris galioja tol, kol savo šeimą pakankamai aprūpinsi maistu.

Amosas, sujaudintas tokio poelgio, dėkodamas lėtai nusi-lenkė.

– Aš to nepamiršiu...

– Sibelė, – pasakė ji. – Vadink mane Sibe. Ateik pas mane kartą per mėnesį. Papasakosi, kaip sekasi. Mane rasi ant kalno, kuris vidurnaktį stūkso tiesiai po mėnuliu. Tai vienintelis juodas kalnas kalnyne, jo viršūnėje nėra sniego.

Amosui neliko nieko kito, kaip tik sutikti.

Medžioklė buvo sėkminga. Jis sumedžiojo daugiau žvėrių, nei tikėjosi, ir pagaliau visi – tiek vaikai, tiek žmona, tiek jis pats – sočiai prisikimšo pilvus.

Kiekvieną mėnesį jis keliaudavo pas Sibelę ir jai pasakodavo, kokius gyvūnus sumedžiojo. Išklausiusi ji patenkinta nurodydavo jam tęsti darbą.

Amosas buvo įsitikinęs, kad nėra jos įsimylėjęs. Jis mylėjo savo žmoną, nors ji dažnai skųsdavosi ir kas kartą, kai jis išsiruošdavo pas Sibelę, klausinėjo, kodėl jis vėl turįs iškelti. Jis sakydavo, kad tai susiję su mėnuliu, kad medžioklė sėkmingiausia per ryškiausią mėnesieną. Kuo dažniau jis jai tai sakė, tuo lengviau

buvo meluoti. Tai, kas iš pradžių jautėsi kaip kartėlis, dabar ėmė rodytis gana saldu.

Vieną naktį pasirodė vilkai. Jie atšliūkino iš šešėlių, balti jų kailiai spindėjo mėnesienoje. Amosas įspėjamai sumosavo lanku jiems priešais piktus snukius, net užsitaisė strėlę, bet jie ir toliau jį sekė.

Kai priėjo prie urvo, jie bandė užbėgti jam priešais, šiepė nasrus, braižėsi nagais, atrodė, lyg norėtų nuvyti jį atgal namo, į kalnyno papėdę, pas žmoną, vaikus ir jų išgelbėtą pelėdaitę.

– Atstokite, – suniurzgė jis. – Nes nudėsiu.

Vilkai suurzgė.

Jis nenorėjo jų žudyti, tik ne šitaip. Vis dėlto įspėjamai įtempė lanką.

– Amosai! – pasigirdo Sibelės balsas iš urvo. Iš ten išslydo šešėliai. Vilkai krūptelėjo, suurzgė garsiau. Kas kartą, paliesti juodų šešėlių, žvėrys suinkšdavo iš skausmo. Amosas įbėgo į urvą.

– Liaukis! – sušuko.

Sunkiai alsuodamas jis sustojo priešais ją.

– Nėra reikalo jų skriausti.

Sibelė nusijuokė.

– Ir tai sakai tu, žmogus, kuris juos žudo.

Jis iki skausmo prikando lūpą.

Sibelė buvo visiškai nuoga. Ji pasisuko į jį, ir jis išspoksojo į jos baltas it pienas krūtis. Širdis suspurdėjo krūtinėje. Šešėliai išslydo iš jos akių, apsviję kaklą bei pečius ir jau matyta tamsia suknele su baltais karoliais pridengė jos kūną. Ji ištiesė ranką ir

ant galvos užsidėjo karūną iš ledo šukių. Į ausis buvo įsivėrusi du blizgančius daiktus, labai primenančius žvėrių nagus.

– Kaip sekasi medžioklė, Amosai?

– Ge... gerai, – sumikčiojo jis. – Gyvename gerai. Dabar tikrai galime be medžioklės išverti kelis mėnesius, o gal ir ilgiau.

– Gerai.

Šešėliai stumtelėjo jį į nugarą. Jis pabandė priešintis, bet jo kūnas vis labiau artėjo prie nebyliai jį stebinčios Sibelės.

– Tada metas užbaigti mūsų sandėrį. Gerai pasidarbavai.

– Bet...

– Ššš, – ji prisidėjo pirštą prie juodų lūpų. Kai nusišypsojo, jis pamatė, kad iš jos burnos išslenka šešėliai. – Dabar pakalbėkime apie papildomas sąlygas, Amosai. Juk sandėris visada turi kainą. Kai skoliniesi pinigų, visada moki palūkanas, ar ne?

Jis spoksojo į ją suakmenėjęs. Lauke staugė, inkštė vilkai. Žvėrys jį *ispėjo*. Jie bandė jam *padėti*. Jis turėjo jų paklausti, bet manėsi viską galįs.

Staiga suprato dar kai ką: jos suknelę puošė visai ne karoliai, o *kaulai*. Rankų ir kojų pirštikauliai, sąnariai, stuburo slanksteliai.

Sibelė pakreipė galvą.

– Ar myli mane, Amosai?

– N-ne. – Jis atsikosėjo. – Ne. Aš myliu savo žmoną.

Sibelė nusikvatojo – tarsi būtų lojęs grandine prirakintas šuo.

– Meilė. Mylėti ką nors. Man nuo to darosi bloga, – ji pašaipiai papurtė dailią galvą. – Tu apgailėtinas, Amosai. Meilė neegzistuoja. Tai melas, kurį žmonės kartoja, kad pajustų artumą. Bjauru. Ir tu tikrai *nemyli* savo žmonos.

Jis sugniaužė kumštį.

– Antraip kokio galo kiekvieną mėnesį slapta lankaisi pas kitą moterį? Kodėl negali atitraukti akių nuo mano nuogo kūno?

Kodėl meluoja savo žmonai? Kodėl, Amosai? – jos šaltas it ledas alsavimas glostė jo veidą. – Pasakyk man, kodėl.

Jis norėjo atsakyti, bet nerado žodžių.

– Todėl dabar esi mano, – tēškė ji. – Jau seniai troškai mane pabučiuoti. Tad imk ir pabučiuok.

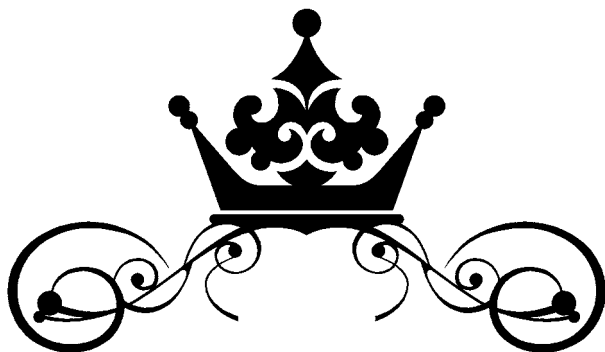
Savo šešėliais ji stumtelėjo Amosą artyn. Jos blogio karūnos ledo šukės jį akino. Bet jis kovojo. Girdėjo, kaip barška kaulai ant jos suknelės, kaip lauke staugia vilkai. Galvojo apie žmoną, apie tai, kaip ji kiekvieną dieną susilenkusi šluoja namus. Galvojo apie savo vaikus ir jų išgelbėtą pelėdaitę, kuri saugo namus nuo graužikų.

– Atsiprašau, – sušnabždėjo jis. – Aš tik noriu pamatyti savo žmoną ir vaikus.

– O, žinoma, pamatysi, – atsakė Sibelė.

Ji prasižiojo ir šešėliai iš jos juodos burnos nuslydo jo gerkle žemyn, o ji įsisiurbė lūpomis į jo lūpas.

Pelenų ir mirties skonio bučiny.

1

Tądien, kai princas mirė, viskas pasikeitė.

Visą dieną Sleitas nejudėdamas stovėjo priešais didžiules auksuotas rūmų duris. Kaip ir kitais kartais, jam skaudėjo nugarą ir kojas, nors kiti sargybiniai jam ir sakė, kad pripratus bus lengviau. Praėjo jau treji metai, o to „lengviau“ vis dar nebuvo.

Kas vakarą jis grįždavo į savo kambarėlį, kuriame gyveno su Taronu, rūmų sargybinium, tarnaujančiu jau daugiau kaip penkiolika metų. Naktimis Taronas baisiai garsiai knarkė. Sleitas net bandė sukišti jam į šnerves servetėles, bet kambariokas kaskart jas išpūsdavo su tokiu triukšmu, it būtų griaudėję trimitai. Per visus tuos metus jo knarkimas nė kiek neapmalšo. Sleitas galvojo pats sau užsikimšti ausis servetėlėmis, bet nevalia – juk jis sargy-

binis, taigi visada turi būti budrus, pasirengęs bet kurią akimirką stoti į kovoti su blogiu, grasinančiu karališkajai šeimai.

Deja, *jam* pačiam lemta tapti ta grėsme.

– Jums reikia pailsėti. – Išgirdęs rūmų gydytojo balsą Sleitas sukľuso. – Jūsų nebuvo visą dieną. Jūsų tėvas nenorėtų...

– Mano tėvas *serga*. – Sleito regos lauke pasirodė princas Orionas. Jis nusibraukė nuo akių ilgus susivėlusius auksaspalvius plaukus ir stumtelėjo rūmų gydytoją į šalį. – Jis miršta.

– Kaip tik todėl jums būtų geriau likti šalia jo, o ne sprukti pirmai progai pasitaikius, Jūsų Didenybe.

– Kaip drįsti taip su manimi kalbėti? – suraukęs antakius princas išspjovė klausimą it žuvies kaulą.

Sleitas įvertino rūmų gydytojo drąsą – šis nė nevirptelėjo. Tik žemai nusilenkė, ir jo balta tunika, gausiai apsiūta žvynais bei kaulais, sutarškėjo į grindų plyteles.

– Prašau man atleisti, Jūsų Didenybe, bet kaip jūsų gydytojas aš tik pasakysiu, ko mane išmokė patirtis ir studijos. Esu tikras, kad karaliui išeitų į gera jus vėl pamatyti.

Pamačius princo reakciją Sleitui širdis nusirito į kulnus. Atrodė, lyg Oriono viduje kažkas būtų sprogę, tarsi rūmų gydytojas būtų pasakęs, kad jam atimta teisė į sostą. Princas sugniaužė kumščius.

– Žinau, ko nori – kad susirgčiau ir aš. Puikiai žinai, jog tu rime laikytis nuo jo atokiau, kad šis prakeiksmas pagaliau išnyktų. Vykдай mano tetos nurodymus, ar ne? Ar mano motinos? Ji tikriausiai negali sulaukti, kol visi išmirsime, kad *pati* galėtų atsisėsti į sostą.

Rūmų gydytojas žingtelėjo atatupstas.

– Jūsų Didenybe, aš...

Tačiau Orionas praėjo pro jį ir pasileido gilyn į rūmus. Sleitas pajuto, kaip nevalingai stipriau sugniaužė ietį, tarsi ruošų-

si kovai. Kunigaikščiui einant pro šalį, jis pakėlė galvą ir linktelėjo.

Kaip tik tada Orionas suklupo ir griuvo ant Sleito. Sargybinis sureagavo akimirksniu: paleido iš pirštinėtų rankų ietį, kad sugautų visu svoriu į jį virstantį prinčą. Jam pavyko sulaikyti jį, kol nenuvirto ant žemės, ir stipriai stumtelėjus vėl pastatyti ant kojų.

– A-aciū, – princas Orionas skubiai žingtelėjo ataturpsta. Jis alsavo taip, tarsi ką tik būtų bėgęs. Neliko nė lašo to kovingumo, su kuriuo jis metė iššūkį rūmų gydytojui. Netikėtai Sleitas pastebėjo, kad princo veidas išbalęs it pienas. Po žydromis akimis kabojų tamsūs maišeliai, saulės šviesa juose išryškino taškelius, juoduojančius tarsi akmenukai po vandeniu.

– Turiu eiti, – tarė princas. – Ačiū.

Sleitas nepratarė nė žodžio. Tai buvo ne jo reikalas, bet jis įdėmiai nužvelgė rūmų gydytoją. Vyras stovėjo nejudėdamas, tukliame jo veide atsispindėjo susirūpinimas. Prispaudęs pirštus sau prie apnuoginto riešo, paskendęs mintyse jis kramtė lūpą.

Orionas įėjo pro divivėres duris. Rūmų gydytojas nusekė iš paskos. Sleitas užgniauzė norą jį sustabdyti.

Atėjo vakaras. Sleitas susiruošė nusiprausti šaltu šulinio vandeni. Vilkdamasis netyčia kyštelėjo ranką į švarko kišenę ir pirštais pajuto kažką kieto. Susirūpinęs ištraukė – perlenktas popieriaus lapas su karališkuoju antspaudu – juodas kardadantis tigras auksiniame fone. Šie žvėrys Vikos karalystėje buvo laikomi šventais.

– Kas ten?

Sleitas staigiai atsigrėžė, paskubomis slėpdamas laišką už nugaros.

– Nieko.

Konradas, penktus metus tarnaujantis sargybinis, nusiviepė.

– Manyčiau, Sleitas gavo pirmąjį meilės laišką.

Kiti sargybiniai prapliupo juokais.

– Paskaityk mums! – ėmė rėkti vienas per kitą. – Turbūt labai jausmingas, romantiškas, ar ne taip, Sleitai?

– Aha, parodyk ir mums, – ištiesė ranką krizendamas Konradas.

– Ne, čia ne tai. – Sleitas pajuto, kaip skruostus išmušė raudonis. – Čia... čia laiškas nuo mano motinos.

Dabar jau visi leipo iš juoko. Kitaip ir negalėjo būti. Rūmų sargybiniai ne kažki kiek galvojo apie savo gimdytojus ir tikrai nekalbėjo apie savo motinas. Jie stojo į tarnybą, kad uždirbtų pinigų šeimai, ir nors slapta turbūt visi svajojo, kaip kada nors grįš namo, kelias laisvas nuo tarnybos vakaro valandas paprastai leisdavo girtaudami su bičiuliais. Sleitas irgi taip darė. Ir labai ilgėjosi savo motinos ir sesers.

Jie su šeima gyveno visai šalia Monstrų kalnyno – ilgos kalnų grandinės, it rumbuota žaizda dalijančios Viką į rytinę ir vakarinę dalis. Kam nors paminėjus Monstrų kalną kalba paprastai pasisukdavo apie kerus ir patamsius, apie monstrus ir prakeiksmus. Sleito šeimai tai niekada nekėlė ypatingų rūpesčių, nors jie ir gyveno visai pašonėje. Vis dėlto gyvenimas ten nebuvo lengvas.

Sleitas gerai prisiminė, kaip motina pati kone badavo, kad pamaitintų jį ir Eirą. Kad bent kiek apmaldytų alkį, ji kramtydavo viską, ką radusi.

Seniau jo tėvas Amosas dažnai išeidavo medžioti į kalnyno šlaitus. Kalnuose gyveno užkerėti žvėrys: vilkai dydžio sulig uo-

la, lokiai, kurių kailis švytėjo juodais, baltais ir sidabro atspalviais. Ėjo kalbos, kad žvėrys ten moka kalbėti, yra protingi kaip žmonės ir tik laukia tinkamo momento, kad galėtų atkeršyti, tik nieks iš tikro nesuprato, už ką.

Amosas ten sumedžiojo daug žvėrių. Dėl pinigų. Jų kailius, nagus ir iltis pardavė vietos turguje. Tačiau nė vienas sveiko proto žmogus nenorėjo valgyti jų mėsos, nes sklido kalbos, kad ji užkeikta. Laimei, pinigų, gautų už tai, ką pavykdavo parduoti, pakako visai padoriam gyvenimui.

Tačiau vieną dieną Amosas išėjo ir nebegrižo.

Sleitas ją gerai prisiminė.

Tai buvo graži diena. Oras buvo minkštutėlis kaip sniegas ir gaivus kaip Krištolo ežero vanduo. Tėvas užsimaukšlino lapenos kepurę, užsimovė pirštines su lokio nagais, užsisagstė batus su žąsų pūkų kamšalu ir užsikišo už juostos ietį. Galiausiai per petį persimetė keistą baltą lanką.

Taip pasirengęs stojo priešais Sleitą, kuris tada jau buvo išėjęs šešiolika vasarų ir labai norėjo keliauti kartu su tėvu.

Jo sesuo Eira buvo keturiolikos. Ji žaidė su savo prijaukinta pelėdaite, kurią Sleitas buvo išgelbėjęs iš medyje nežinia kieno paspęstų spąstų.

– Žinau, kad norėtum keliauti su manimi, – prakalbo tėvas. – Bet dar turėsi šiek tiek palaukti.

– Aš jau pakankamai suaugęs, – Sleitas apsikabino tėvą. – Žinai ne blogiau nei aš.

– Kitą vasarą, – atsakė tėvas. – Duodu žodį.

Sleitas įsiuto. Jis parlėkė į savo kambarį ir pro langą stebėjo, kaip tėvas eina kalnyno link, kol virto vos įžiūrimu tašku ir galiausiai visai dingo iš akių.

Sleitas valandų valandas galvojo, ką pasakys Amosui, kai šis grįš. Pasakys jam, kad jau yra pakankamai suaugęs ir kad neketina jo daugiau klausyti. Jis nugvelbs lanką ir nušaus žvėrį, kad taip pat taptų svarbus šeimai. Ir jų namuose gyvens ne vienas, o du maitintojai. Tėvas juo didžiulis.

Tada oras pasikeitė.

Vasarą audros kildavo dažnai, bet niekada taip staigiai. Tąsyk ji atūžė tarsi iš niekur, staiga sutemo, dangumi ritosi juodi ir pilki it vilko kailis debesys. Žaibai čaižė įelektrintą orą, iš kalnyno grumėjo duslus dundesys.

– Lavinos, – išgirdo Sleitas šnabždant motiną. Ji užsidengė burną ranka. – O, pasigailėk jo.

Tą vakarą jie valgė vieni. Kilė – taip jie vadino pelėdaitę – tytomis žvelgė pro langą. Atrodė, kad savo plunksnuotomis ausytėmis ji gali girdėti jų tėvą, gali jį matyti savo keistomis oranžinėmis akimis. Sleitas pridėjo delną pelėdaitei prie krūtinės, pajuto, kaip tankiai po švelniomis plunksnomis plaka jos širdutė, ir pasekė jos žvilgsnį.

Nuo to, ką pamatė, jam pačiam suvirpo širdis. Iš patamsių į jį žvelgė geltonos akys vertikaliais vyzdziais. Išryškėjo ir kažkokio padaro pavidalas – juoda dėmė mėnesienoje, sidabru nužėrusioje kalnus. Padaras buvo ūgio kaip Amosas, vilkėjo jo drabužius, bet tai nebebuvo Sleito tėvas. Jo akys buvo it katės, o visas veidas buvo nusėtas juodomis dėmelėmis ir lietaus lašais.

Kai Amosas žengė į šviesą, pro jo persišviečiančią odą Sleitas galėjo įžiūrėti kiekvieną kaulą. Ant pirštų beveik nebuvo mėsos, tarsi kažkas iš jų būtų iščiulpęs visą audinį. Tai Sleitui priminė lavonus žuvų nugrauzta oda, kuriuos jam kelis syk buvo tekę aptikti upėje.

Kilė įspėjamai suklykė.

Amosas žengė dar arčiau. Dar.

Jo veidas kone prigludo prie lango, bet šis nuo jo alsavimo visai nerasojo. Amosas labai nenatūraliai pakreipė galvą ir prasižiojo. Iš burnos jam išlindo gyvi šešėliai ir tarsi liežuviai prisispaudė prie stiklo. Sleitas krūptelėjo, suriko, žengė atbulas ir suklupęs išsitiesė ant grindų.

Kai vėl pažvelgė į langą, tėvo nebebuvo.

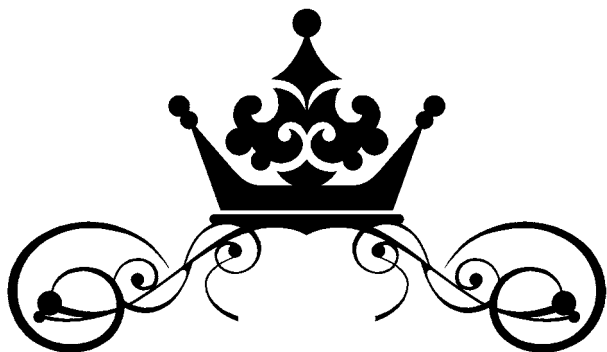
Nuo tada Sleitas jo daugiau nematė.

Sleitas išspruko, kai tik pasitaikė proga. Lydimas sargybinių sbaubimo, jis nuskubėjo į savo kambarėlį ir su galva palindo po antklode. Paskubomis išsitraukė savo šviečiamąją lazdelę ir supurtė. Stikliniame vamzdelyje įkalinti jonvabaliai kaipmat sušvito. Pasišviesdamas žalgana jų šviesa jis perlaužė antspaudą ir išskleidė laišką.

Tai, ką jame perskaitė, tiesiog atėmė žadą. Jis tikėjosi bet ko, tik ne šito. Laiške elegantiška rašysena didiko ranka tebuvo parašyti du žodžiai:

„Nužudyk mane.“

2

Tąnakt Sleitas nesudėjo nė bluosto. Jo mintys vis sukosi apie tuodu paprastus žodžius. Žodžius, parašytus princo. Žodžius, parašytus žmogaus, kuriam jis tarnauja. Princas Orionas jam įsakinėjo, ir tų įsakymų nevykdyti jis negalėjo. Tačiau paklusti šiam įsakymui Sleitas neketino.

„Kažkokia klaida, – mąstė jis. – Tai negali būti nuo princo. Veikiausiai tai paikas Konrado ar kurio kito sargybinio pokštas. Juk jie jau ne sykį iš manęs išsišaipė.“

O gal čia kaip nors išpainiojęs rūmų gydytojas? Kas, jeigu jis princui įdavė šį laišką, o šis netyčia perdavė jį Sleitui, kad Sleitas nužudytų prinčą, kol karalius guli ligos patale? Juk tada vienintelė kliūtis Oriono tetai užimti sostą liktų princesė Nesrinė. Bet jei rūmų gydytojas iš tiesų susimokė su ta moterimi, Sleitas neleis, kad tai nutiktų.

Vis dėlto...

Jis papurtė galvą ir įsikniaubė į pagalvę. Dabar miegos, o rytą pažiūrės, gal princas duos jam kokį nors ženklą. Siaubinga, jei tai pokštas. Net ir tuo atveju jis nesiskubins, nes antraip įstumtų Viką į pražūtį.

O jei tai ne pokštas, kodėl princas šitokio dalyko turėtų prašyti būtent jo?

Slinko valandos, bet Sleitas niekaip negalėjo užmigti. Jis apsi-rengė ir išėjo iš savo kambario.

Visą naktį klaidžiojo rūmų koridoriais. Sargybiniai, pro kuriuos eidavo, jį klausiamai nužvelgdavo, bet nestabdė. Akmeninėmis sienomis kaip padrikos tamsios mintys šliaužė šešėliai. Sleitui atrodė, kad jį kažkas nuolat stebi, jis nerimastingai, tankiai alsavo. Prakaitas nusėjo lašeliais veidą, permerkė drabužius.

Tą akimirką, kai saulė pasirodė iš už horizonto ir švelnia rožine spalva nudažė dangų, už nugaros jis išgirdo žingsnius. Atsi-gręžęs tiesiai priešais išvydo Tarono veidą.

– Princas nori tau kažką pasakyti.

– Princas? – Sleito balsas virpėjo. Jis giliai įkvėpė bandydamas atgauti savitvardą. – Ką?

– Mes neužduodame klausimų. Pamiršai? – Taronas metė piktą žvilgsnį. – Eime. Jau ir taip sugaišome, kol tave radome.

Dabar Sleitas pasigailėjo, kad naktį nenumigo nė valandėlės. Sekant paskui Taroną kojos linko iš nuovargio, burna perdžiūvo iš troškulio. Jis papurtė pečius, kad bent kiek atpalaiduotų raumenis. Sprandą vis tiek rakino įtampa.

Priėję centrinę menę vienais iš ketverių laiptų jie užkopė į viršutinį rūmų aukštą ir nužingsniavo ilgu koridoriumi. Jo grindys ir sienos buvo iš prabangių marmuro plokščių, pasieniais visur stovėjo aukso statulos, nuo lubų kabėjo dailūs sietynai, puošti deimantais. Vieno tokio jo šeimai pakaktų gyventi ištisus mėnesius.

Galiausiai jie priėjo dvivėres juodu oniksu inkrustuotas duris. Priešais jas stovėjo du princo asmens sargybiniai akmeniniais veidais ir niūriai žvelgė į Sleitą. Jie akivaizdžiai nesuprato, kokio galo princas pasikvietė paprastą rūmų sargybinių, ir tikrai nedegė noru jų įleisti, tačiau be žodžių atvėrė duris.

Sleitas žengė vidun, širdis daužėsi it pašėlusi. Jo nuostabai, įleidę jį sargybiniai užvėrė duris iš išorės, ir didžiulėje menėje jis liko vienas. Daugybė koridorių iš jos vedė į kitas patalpas.

Kitapus menės ant aksominės sofos sėdėjo princas ir žvelgė pro langą. Ilgi jo plaukai žemai prie pakaušio buvo suimti į netvarkingą, susivėlusį kuodą.

Sleitas prisiminė, kad pastebėjo tai dar tada, kai prinčą Orioną išvydo pirmąsyk. Tiek išvaizda, tiek elgesiu jis visada atrodė kažkoks laukinis, netramdomas, gal net kiek atsainus.

Jis drįsdavo pasirodyti lauke apsitaisęs drabužiais, labiau primenančiais skarmalus, o kartais dar ir su alaus kvapeliu. Net jo smakras ir skruostai buvo apšepę, ne taip kaip Sleito – lygiai nuskusti. Niekas nežinojo, kas dedasi princo galvoje.

Princas Orionas lėtai atsigręžė ir Sleitas vėl pasibaisėjo, kaip jis atrodo. Kiek įmanydamas jis stengėsi atrodyti ramus, bet lūpų kampučiai vos pastebimai virpėjo. Suprato, kad princas šitai irgi mato.

Jaunuolis nusišypsojo išvargusia šypsena.

– Gražu, ar ne? – paklausė, plačiu mostu apvesdamas vaizdą už lango.

Sleitas bandė kažką pasakyti, bet jam atėmė žadą.

Orionas atsistojo ir pasirąžė kaip katinas.

– Tikriausiai tau rūpi sužinoti, kodėl pasirinkau būtent tave, – pradėjo jis.

– M-mane?

– Taip, tave. – Princas susiraukė. – Juk gavai mano laišką? Vadinasi, tai tiesa. Sleitas nenoriai linktelėjo.

– Taip, – išlemeno. – Vakar.

– Taigi žinai, ką turi padaryti.

– Jūsų Didenybe, aš nesuprantu.

Orionas atsiduso.

– Ir ko gi nesupranti?

– Aš... Jūs norite, kad jus *nužudyčiau*.

Princas pritariamai linktelėjo, tarsi tai būtų paprasčiausias dalykas. Jis bedė pirštu į aukso narvą, kuriame buvo įtupdytas paaukuotas paukštis.

– Ar žinai, kodėl mūsų namuose nėra nė vieno augintinio? Kodėl visi tie, kuriuos turime, padaryti iš aukso? Ar žinai, kodėl mano tėvas niekada nejudinėja žirgu? Ir kodėl jam niekada nesi-seka medžioklėje?

– Ne...

– Todėl... kad jis... *prakeiktas*, – labai lėtai pasakė princas. – Prakeiksmas gyvena jo kraujyje ir kauluose. Gyvūnams tai nepatinka. Jie tai jaučia. Todėl arba nuo jo sprunka, arba jį puola.

– Prakeiktas, mano pone? – Sleitas pyktelėjo ant savęs dėl spi-gaus balso.

Princas Orionas kreivai nusišiepė.

– O, taip. Mūsų karališkoji šeima – prakeikta. Karalienė nemirė, kareivėli. Tai *ji* pasiuntė prakeiksmą karaliui.

– Kodėl? – išsprūdo klausimas Sleitui, kad ir kaip stipriai jis sučiaupė lūpas. Nebesusigražinsi.

– Tiksliai nežinau, – atsakė Orionas. – Niekada jos gerai nepažinojau. Mano motina „mirė“, kai tik gimė mano sesuo. – Ore

pakibo abejonė. – Po to mano tėvas taip ir neįstengė vesti dar kartą, nes jis – prakeiktas. Jis išsiuntė ją tikėdamasis, kad galės ją pamiršti ir parsivesti kitą moterį. Deja, deja.

– Bet kuo jūs čia dėtas?

– Viskuo.

Orionas sugniaužė kumštį ir Sleitas išvydo kai ką keisto: per princo odą prasišvietė juodos venos, matėsi net... kaulai.

Per kūną nusirito šalčio banga.

– Nuo tada mano tėvas neprisilietė nė prie vieno žmogaus. Meilė pranyko iš jo širdies. Jis kovojo su prakeiksmu, tačiau šis pasirodė stipresnis. Jo kūne įsitaisiusi pabaisa snaudė ir laukė, bandė priversti jį ką nors paliesti. Bet jis niekada to nedarė. Jį liesti buvo uždrausta net gydytojams. Ir vis dėlto neseniai jis prisilietė prie vieno žmogaus.

Sleitui norėjosi sprukti. Norėjosi smogti princui. Norėjosi nusigręžti ir niekada neatsigręžti. Prieš akis jam iškilo Amoso paveikslas, iš jo burnos išslystantys šešėliai.

Kai Sleitas vėl pakėlė akis, tiesiai priešais išvydo prinčą. Šis ištiesė į jį ranką, bet ir vėl atitraukė.

– Nužudyk mane, – pratarė, – nes pats aš to negaliu padaryti. Prakeiksmas to nenori. *Neleidžia* to padaryti.

Amosas. Princas. Juodos akiduobės. Juodos venos.

– Betgi jūs galėtumėte pabandyti pats. Vaistais arba...

– Patikėk, bandžiau. – Jis tankiai sumirksėjo. – Išbandžiau *viską*, kareivėli. Bandžiau skandintis, bet vanduo pavirto šešėliais. Bandžiau perverti sau širdį durklu, bet mano šonkauliai staiga pavirto kauliniu šarvu. Išgėriau nuodų, bet prakeiksmas išstūmė juos man iš gerklės. Prakeiksmas nenori mirti. Nori gyventi, užimti ir valdyti.

– Bet kodėl aš? – vėl paklausė Sleitas.

Orionas jį rūščiai nužvelgė.

– Todėl, kad tu privalai. Aš – princas. Mano žodis – įstatymas.
 – Tikrai ne, jei tai – įsakymas nužudyti, – išspaudė Sleitas. – Man tai – tikras nuosprendis. Mane juk pakars.

– Taip, – atsiduso princas. – Tai tiesa. Bet tu išgelbėsi karalystę. Mirus mano tėvui, sostą perims mano sesuo Nesrinė. Ji tyra, prakeiksmas jos nepalietė. Ji išgelbės mūsų pasaulį.

– Aš neturėčiau būti tas, kuriam lemta pasiaukoti...

– O argi ne aš labiausiai aukojiusi? – atkirto princas. Jis bedė pirštu sau į krūtinę. – Mano mirtis pakeis mūsų karališkosios šeimos kraujo liniją, nes aš turėjau tapti karaliumi. Nepyk, sargybini, bet tu esi niekas. Jei mane nužudysi, tave sučiups ir pamerks mirti. Bet tuo viskas ir baigsis. Niekas nemanys, kad tai kažkokios intrigos ar maištas. Visiems atrodo, kad tau tiesiog protelis pasimaišė.

Sleitas sugniaužė kumščius.

– Jūs negalite to iš manęs reikalauti.

– Tavo lemtis – tarnauti karališkajai šeimai.

– Bet jūs nesate karalius. Jei aš jo paprašyčiau leidimo tai padaryti, jis juk nesutiktų. Pats tai žinote.

– Karalius jau nebegali blaiviai mąstyti, – atsakė Orionas. – Jo lūpomis kalba prakeiksmas.

Sleitas žingtelėjo atatupstas. Reikia kuo greičiau iš čia dingti. Jis turėtų vykdyti visa, ką įsakytas, tačiau nužudyti prinčą... To jau per daug. *Tai neteisinga.*

– Galbūt kaip tik dabar jūsų lūpomis kalba prakeiksmas, – pabandė jis.

Orionas pašaipiai nusikvatojo.

– Prakeiksmas niekada nesileis nužudomas, kareivėli. Būtų kvaila. – Jis ištiesė ranką prie Sleito diržo su durklu. – Išitrauk durklą ir pamėgink. *Dabar.*

– Jūs baudžiate ne tik mane, bet ir mano šeimą. Mes visi gyvename iš mano algos.

– Mažytė auka dėl aukštesnio tikslo. – Princo akyse tarsi šmėstelėjo kažkas panašaus į užuojautą. – Toks tas gyvenimas, sargybini. Kai kuriems žmonėms tiesiog lemta nuveikti daugiau nei kitiems. Kaip kam pakliūva. Nemanyk, kad tuo mėgaujuos.

Sleitui gerklėje pakilo gumulas. Jis nustėręs spoksojo į išdžiūvusius it kaulas princo pirštus. Tuo metu šis iš už juostos išsitraukė nedidelį durklą. Kelias akimirkas jiedu žiūrėjo vienas į kitą – princas ir sargybinis. Kai kas ir niekas.

Orionas įspraudė durklą Sleitui į delną.

Šis lėtai sugniaužė ginklo rankeną – po princo prisilietimo ji buvo šalta it ledas. Burna priplūdo metalo skonio, tarsi jis būtų labai greitai bėgęs ir ant lūpų pajutęs kraujo skonį.

– To neįmanoma padaryti, – sumurmėjo Sleitas.

– Žinau, – princo kūnu perbėgo šiurpulys. Jis užsimerkė. Akies kamputyje sužvilgo juodutėlė ašara. – Sleitai, dabar.

Sleitas giliai įkvėpė, pavartė durklą delne. Princas žengė artyn. Dabar jiedu stovėjo kone surėmę krūtines.

– Tik neliesk manęs, – pridūrė princas švelniai.

Sleitas atsikvėpė ir dūrė. Durklas sklandžiai smigo per lūžtančius kaulus, raumenis, sausgysles. Princas aiktelėjo, kone sukukčiojo. Jo kūnas apsunko ir virto Sleito pusėn. Šis kaip įmanydamas stengėsi prie jo nesiliesti. Jiedu kartu lėtai susmuko.

Dunkst – atsitrenkė jų keliai į grindis. Princas Orionas sudejavo ir įsmeigė plačiai atmerktas akis į Sleitą.

– Puikiai padirbėta, kareivėli. – Jis nusišypsojo kruvinom lūpom. – Ačiū.

Sleitas juto, kaip skruostais rieda karštos ašaros. Staiga karštis nusruveno ir per rankas. Pažvelgė žemyn – jo pirštai tekėjo tirš-

tas kraujas, juodas kaip derva. Jis svilino odą tarsi ugnis. Sleitas aiktelėjo ir atšoko. Kaip tik tuo metu iš durklo padarytos žaizdos išslydo šešėliai ir šoko ant jo.

– Bėk, – sustenėjo princas mirdamas. – Bėk.

Sleitas nusipurtė, staigiai apsigrėžė ir puolė prie dvivėrių durų, kurios laikė jį uždarytą šiame kalėjime. Paklebino spyną, bet durys neatsivėrė. Šnopusdamas atsigrėžė į menę. Ant grindų vaitodamas gulėjo princas Orionas, aplinkui jį plėtėsi nenatūraliai juodo kraujo klanas.

– Kvaily, – išstenėjo princas. – Spruk.

Ir kurgi jis galėtų sprukti? Sleito žvilgsnis įsmigo į plačią atvertą langą. Užuolaidas pleveno lengvas vėjelis. Gal tai ir yra jo išsigelbėjimas – *šokti žemyn?*

Už tai, ką jis ką tik padarė, jo vis tiek laukia mirtis. Tad gal geriau pats pasidarys galą?

Jis puolė prie lango, su visais purvinais batais užšoko ant švietėlio krėslu. Prieš puldamas žemyn dar kartą atsigrėžė. Juodi, tiršti šešėliai skriejo link jo. Sleitas krūptelėjo ir įsitvėrė lango rėmo. Princas prasižiojo, pasirodė aštrūs ir plėšraus žvėries dantys, juodos akys buvo įsmiegtos į Sleitą. Ir tada šešėliai smogė jam tiesiai į krūtinę.

Sleitas sužiopčiojo bandydamas įkvėpti, parklupo. Jo rankos tuščiai grabaliojo aplinkui ieškodamos, už ko nusitverti. Rėkdamas iš siaubo jis virto atbulas. Pasaulis išslydo iš po kojų.

Beviltiškai mosikuodamas rankomis jis krito žemyn.

Štai ir viskas.

Sleitas užsimerkė.